

Set querelles contra el prestigiós periodista català

Jutjar Xavier Vinader

La setmana passada, Xavier Vinader va seure de nou al banc dels acusats. Sis integrants de grups d'extrema esquerra extraparlamentària havien presentat una querella per presumptes calúmnies, i això va ocasionar que política i justícia confluïssin en molts moments del judici.

El conegut periodista català, Xavier Vinader, els passats dies 15 i 16 d'octubre va seure de nou al banc dels acusats, aquesta vegada a la sala 17 del jutjat del penal de Barcelona. Vinader tenia com a company de banc a Pablo Sebastián, director en l'actualitat del rotatiu madrileny *El Independiente*. Ambdós periodistes afrontaven la querella presentada per set militants de diverses organitzacions extraparlamentàries —Confederació General del Treball (CGT) i Partit Comunista Internacionalista (PCi), en la seva majoria—, el motiu de la qual era la publicació en el setmanari *Interviú*, l'any 1986, d'un reportatge sobre provocadors en manifestacions; setmanari que, en aquelles dates, tenia com a director a Pablo Sebastián.

Miguel Martínez, Francisco Pérez, Miguel Domínguez, Miguel Vallés, Jesús Arauzo i José Alvez van ser sis dels querellants. Un setè va demanar explícitament no aparèixer en aquesta informació. En concret va dirigir-se al periodista en termes, per dir-ho d'alguna manera, poc cortesos:

—Els periodistes sou fem, ¿m'has entès? Jo no sóc una persona violenta, però...

El reportatge aparegut en *Interviú*, escrit amb pseudònim, ara fa cinc anys, portava per títol "Descubrimos una banda de provocadores fascistas", i constava de tres parts. En primer lloc, el cos del text, assumit en la seva totalitat per Xavier Vinader; després, un requadre sense firma, l'autoria del qual es desconeix; i, finalment, i com a part més important, les fotografies.

Respecte al primer punt —text—, titular, entrades i peus de foto van ser posats per la publicació a Madrid. Aquesta circumstància va tenir el seu pes específic en relació al conflicte, ja que l'adjectiu utilitzat en el titular, "fascistas", va ser una de les claus del judici. Quant al re-

quadre sense firmar, alguns dels querellants que no apareixien en el text de Xavier Vinader eren citats allí. I, pel que fa al reportatge gràfic, la publicació de diverses fotografies de manifestacions, amb alguna de les persones que actuaven judicialment contra Vinader en actitud poc tranquil·litzadora —que ressaltaven per un cercle que els emmarcava el rostre—, posava en qüestió, de manera gràfica, la raó de la seva presència en aquest acte.

Els lletrats que representaven els querellants eren Pau Miserachs, Glòria de Celis i Ignasi Donate. Com a advocat defensor de Xavier Vinader i Pablo Sebastián, actuava Francesc Abellonet. I en el centre del tribunal, la jutgessa Milagros Rubio. La vista va ser llarga, ja que com a testimonis hi havia citades prop de quaranta persones. Entre els testimonis cridats més coneguts hi havia Lluís Prenafeta, ex-secretari general de Presidència de la Generalitat de Catalunya —que va renunciar— i Miquel Sellarés, ex-director general de Seguretat Ciutadana, també de la Generalitat —que no va ser localitzat—. Per contra, van testificar Jaume Berluenga, del comitè central del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) i Miquel Llevadot, cap de finances d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC).

El judici va transcórrer amb una certa normalitat, i ensoportant fins i tot, sobretot quan, en el segon dia, gran part dels testimonis de l'acusació van ser amics dels querellants, que declaraven al tribunal sobre el caràcter no violent d'aquests i sobre la seva lleial militància política. El reguitzell de testimonis d'aquest signe va ser tan llarg —els querellants eren sis—, que a la fi l'advocat defensor, Francesc Abellonet, va decidir renunciar a l'interrogatori.

L'últim dels testimonis va ser el fotògraf Jordi Morera, autor de gran part de les fotografies que il·lustraven el reportatge. El repòrter gràfic va aixecar, amb la seva declaració, les ires dels querellants,

ja que el seu testimoni va avalar amb una absoluta precisió les asseveracions del dia anterior de Xavier Vinader i Pablo Sebastián, en el sentit que les persones encerclades en les fotografies del controvertit reportatge eren individus assidus a les manifestacions que es duïen a terme a Barcelona a principis dels anys vuitanta —sobretot de caire nacionalista— i que sovint mantenien actituds agressives que desencadenaven la intervenció de les forces d'ordre públic. Preguntat Jordi Morera sobre quina mena d'actituds agressives o violentes tenien aquells individus en les manifestacions, el fotògraf va limitar-se a contestar:

—Les fotografies són prou explícites.

Al final de la intervenció del testimoni, i acabat el judici al matí, va ser assetjat per alguns dels querellants i amics dels querellants:

—¿I vostè per què em diu feixista, a mi?

—Jo no dic res a ningú; només llanço fotos.

EL DOSSIER

Es dona la circumstància que Jordi Morera va pertànyer, en l'època en què es refereix el reportatge de Vinader, a la plan-

polica.

Les conclusions dels representants dels querellants es basaven en el fet que tal *dossier* era inexistent, i que sols es tractava de notes preses per diversos partits polítics parlamentaris interessants en la seva publicació per desacreditar algunes persones —el querellants— afins a les organitzacions sindicals i polítiques minoritàries esmentades al principi d'aquest article. Gloria de Celis, representant de José Alvez, va anar més lluny, i va dir que Xavier Vinader havia publicat el reportatge a instàncies de la Crida a la Solidaritat i

Xavier Vinader: "Encara es té la dèria de perseguir el missatger"

A l'espera de la sentència, ¿quina és la valoració que pot fer del judici?

—Bé, és un article de l'any 1986, i la veritat, fer seure al banc dels directors el director d'un setmanari i un periodista, acusats de la publicació d'un reportatge sobre actes vandàlics, em sembla desmesurat. D'entrada, doncs, l'actitud de la justícia va clarament en contra nostra. És a dir, que encara es té la dèria de perseguir el missatger de la notícia, i no d'investigar a fons els grups que provocaven els aldarulls.

D'altra banda, sembla que s'ha intentat convertir el judici en la denúncia d'una suposada conspiració política, en concret que jo havia estat utilitzat pel PSUC i per la Crida —i la Crida no ha sortit per a res en el judici, a part de en les conclusions de la representant d'uns dels querellants— per atacar grupuscles sindicals del cinturó de Barcelona... És demencial.

—Si no hi hagués hagut l'adjectiu de fascistas, ¿creu que el reportatge hauria provocat la querrela?

—És clar que no. De fet jo estava assegut al banc per una foto ja publicada dues vegades i per un adjectiu en el titular que no havia posat jo. Sempre he parlat de provocadors, i l'informe que cito realment existeix. De fet, l'únic de què pot acusar-se'm és de defensar les fonts d'informació.

—Sembla que querellar-se contra Xavier Vinader és tot un signe de prestigi...

—Deu ser que el meu nom és molt llaminer, i que processar-me dona fama y notoriedad. El que he vist en el judici, a part de l'intent d'aconseguir diners, ha estat un clar afany de protagonisme, i per això només cal veure l'estrany còctel que forma l'acusació particular. Sincerament penso que l'actitud de l'acusació, durant el judici, ha estat una mica assembleària.

—¿I això que diuen de pagar favors pretèrits?

—Bé, en tot cas a qui hauria de tornar el favor és a Felipe González, que és qui em va indultar, i a tothom que es va mostrar solidari amb mi. La resta no té ni cap ni peus.

tilla de la revista *Treball*, publicació del PSUC, i que les fotografies aparegudes en *Interviú* no havien estat facilitades pel repòrter gràfic al setmanari del Grup Zeta.

¿De quina font s'havia obtingut el material gràfic —i escrit— que havia propiciat el reportatge de Xavier Vinader? Doncs d'un *dossier* existent sobre el qual Xavier Vinader, emparant-se en el secret professional, no va voler revelar la procedència. El *dossier* en qüestió apareix en lletra en cursiva en el text, i explica quines persones, i com, boicotejaven les manifestacions del primer lustre dels vuitanta a la ciutat de Barcelona, que és, en síntesi, provocant aldarulls que feien intervenir la

del PSUC, en pagament de favors pretèrits.

Per la seva banda, Francesc Abellonet, advocat defensor, va rebatre punt per punt els arguments dels querellants, basant-se en la idea que Vinader en cap cas calumniava ningú ja que era només l'autor del text i no dels titulars i peus de foto, i en el text no apareixia per a res la paraula "feixista". Que el *dossier* existia i que Vinader estava en el seu dret de mantenir-ne en secret les fonts, i que tampoc no existia la possibilitat d'haver incorregut ni en injúries ni en imprudència professional.

Eduard Company

